

Sygn. akt I C 136/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 czerwca 2017r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Monika Koza

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.**

przeciwko **S. A.**

o zapłatę

I. oddala powództwo w pozostałej części.

II. zasądza od pozwanego S. A. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 729,93 zł (siedemset dwadzieścia dziewięć złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 136/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wystąpił przeciwko pozwanemu S. A. o zasądzenie kwoty 19.274,75 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP licznymi od kwoty 16.871,53 zł od dnia 30 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty. Nadto o zwrot kosztów postępowania.

W uzasadnieniu zgłoszonego żądania podał, że dnia 28 marca 2011 r. udzielił pozwanemu pożyczki gotówkowej. Zgodnie z zawartą umową pozwany zobowiązany był do spłaty zadłużenia w ustalonych ratach. Powód wskazał, że pomimo skierowanego wezwania do zapłaty pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty pożyczki. Wyjaśnił, że wskazanej w pozwie należności dochodzi na podstawie wyciągu z ksiąg banku z dnia 29 sierpnia 2012 r., a jego roszczenie obejmuje: należność główną w kwocie 16.871,53 zł, odsetki za okres od dnia 28.03.2011 r. do dnia 29.08.2012 r. w wysokości 2.218,22 zł, koszty, opłaty i prowizje w kwocie 185 zł, a nadto odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 30.08.2012 r. liczone od kwoty 16.871,53 zł (k.2-2v).

Nakazem zapłaty z dnia 30 lipca 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 2102/15 Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k.24).

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut braku czynnej legitymacji procesowej, wskazując, iż stroną umowy pożyczki był (...) Bank S.A., nie zaś powód. W dalszej kolejności podał, iż obecnie w toku znajduje się postępowanie karne, od którego wyniku będzie zależało ustalenie podmiotu odpowiedzialnego za spłatę pożyczki. Dodatkowo pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia, stwierdzając, że powód nie wykazał sposobu zarachowania dokonywanych przez pozwanego wpłat w łącznej kwocie 2.720 zł, a nadto dokonał błędnego wyliczenia odsetek. W konsekwencji pozwany uznał przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg banku za nierzetelny. Podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia (k.35-36).

W piśmie procesowym z dnia 05 kwietnia 2016 r. (k.52) powód wskazał, iż w przytoczonej przez pozwanego sprawie karnej zapadł prawomocny wyrok uznający pozwanego za winnego zarzucanego mu czynu i nakładający na niego obowiązek naprawienia szkody w kwocie 18.456,59 zł. Z uwagi na powyższe powód cofnął pozew w zakresie kwoty wynikającej z wyroku karnego i podtrzymał żądanie o zasądzenie na jego rzecz kwoty 818,16 zł tytułem odsetek oraz dalszych odsetek naliczonych od kwoty 16.871,53 zł od dnia 30 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty według zmiennej stopy procentowej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku do dnia zapłaty, przy uwzględnieniu, że od dnia 01 stycznia 2016r. oprocentowanie nie może przekroczyć odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Pismem procesowym z dnia 30 maja 2016 r. (k.60) pozwany wyraził zgodę na częściowe cofnięcie pozwu i wniósł o obciążenie powoda kosztami procesu w zakresie cofniętego żądania. Odnośnie podtrzymanego powództwa pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując twierdzenia zawarte w dotychczasowych pismach. Zaakcentowano nadto, iż cofnięcie częściowe pozwu w sytuacji braku wyliczenia żądanych odsetek uzasadnia powyższe stanowisko albowiem nie jest możliwe ustalenie przysługującej ewentualnie wierzytelności w oparciu o przedstawione w pozwie dowody i wyliczenia strony powodowej.

Postanowieniem z dnia 5 września 2016r. (k.62-63) Sąd umorzył postępowanie w sprawie w części, tj. w zakresie zapłaty kwoty 18.456,59 zł.

W piśmie procesowym z dnia 06 października 2016r. (k.69-70) strona powodowa po raz kolejny sprecyzowała żądanie pozwu domagając się zasądzenia kwoty 818,16 zł tytułem odsetek oraz dalszych odsetek naliczonych od kwoty 16.871,53 zł od dnia 29 sierpnia 2012 r. do dnia 30 maja 2016r. Powód wyjaśnił, iż w dniu 23 września 2011r. nastąpiła zmiana jego nazwy, co wynika z załączonego do pozwu odpisu KRS powodowego banku. W rezultacie nie doszło do zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela, a jedynie do zmiany jego nazwy. Odnosząc się do wysokości żądania wskazał, że żądana kwota obejmuje odsetki naliczone do dnia 29.08.2012 r. pomniejszone o dokonaną przez pozwanego spłatę. Powołał się na wiążące ustalenia sądu karnego w sprawie o sygn. akt IV K 184/13 z uwagi na treść art. 11 k.p.c. Nadto, iż na kwotę 185 zł (tytułem kosztów opłat i prowizji) składa się kwota opłat za korespondencję kierowaną do pozwanego w związku z brakiem spłaty (8 x 15 zł), kwota 50 zł tytułem wyjazdu do pożyczkobiorcy w związku z brakiem spłaty oraz kwota 15 zł tytułem opłaty za wystawienie wyciągu z ksiąg banku. Natomiast wpłata dokonana przez pozwanego w dniu 30 maja 2016r. w kwocie 18.456,59 zł została zaksięgowana na kapitał – 16.871,53 zł, na odsetki naliczone do dnia 29 sierpnia 2012r. w kwocie 1.400,06 zł oraz koszty w łącznej kwocie 185 zł. Tym samym do rozliczenia pozostaje kwota odsetek naliczonych do dnia 29 sierpnia 2012r. (2.218,22 zł – 1.400,06 zł) czyli kwota 818,16 zł. Podniesiono nadto, iż w przypadku uwzględnienia zarzutów pozwanego , który uzyskał dodatkowa korzyść z przestępstwa byłoby to sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w związku z treścią art. 5 k.c.

W piśmie procesowym z dnia 16 listopada 2016r. (k.76-77) pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i dodatkowo zakwestionował, aby doszło do prawidłowego wypowiedzenia umowy przez bank, a także podniósł zarzut spełnienia świadczenia. Wskazał bowiem, że z tytułu zawartej umowy pożyczki dokonał na rzecz powódki wpłat na łączną kwotę 22.176,59 zł.

Pismem procesowym z dnia 18 listopada 2016 r. (k.80) uzupełnionym pismem z dnia 21 lutego 2017r. (k.91-92v) powód ostatecznie sprecyzował dochodzone w sprawie żądanie. Mianowicie wskazał, iż domaga się zasądzenia na jego rzecz kwoty 9.001,02 zł tytułem nierozliczonych odsetek. Zaznaczył, iż kwota ta odpowiada różnicy pomiędzy należną

z tytułu umowy pożyczki kwotą 28.657,61 zł a kwotą wpłat dokonanych przez pozwanego po wniesieniu pozwu w łącznej wysokości 19 656,59 zł.

Pozwany w dalszej części postępowania wniósł o oddalenie tak sformułowanego powództwa. Stwierdził, że z załączonych przez powoda dokumentów nie jest możliwe wyliczenie odsetek w wysokości żądanej przez stronę powodową, ani weryfikacja w jaki sposób zostały rozliczone dokonane przez pozwanego wpłaty. Powyższe, w ocenie pozwanego, powoduje, że przedstawione dowody nie są wiarygodne w kontekście ustalenia wysokości żądania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 marca 2011r. S. A. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W., występującym obecnie pod nazwą (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., umowę o pożyczki nr (...). Zgodnie z umową bank udzielił S. A. pożyczki w kwocie 15.000 zł na okres od 28.03.2011. do dnia 30.03.2015r. Stosownie do treści § 1 ust. 4 umowy oprocentowanie pożyczki było stałe i wynosiło 10,99 % w stosunku rocznym. Kwota odsetek umownych od pożyczki wynosiła 4 520,88 zł. Spłata pożyczki miała nastąpić w 48 ratach miesięcznych płatnych do 30 dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 30 kwietnia 2011r. W treści § 1 ust. 6 umowy ustalono, że łączna kwota wszystkich kosztów opłat i prowizji, do których obowiązany jest pożyczkodawca wynosi 8.270,88 zł. W myśl §3 ust. 7 umowy za opóźnienie w spłacie raty bank uprawniony był do naliczania odsetek karnych. Stopa odsetek karnych ma charakter zmienny i jest równa wysokości czterokrotności aktualnej na dany dzień wysokości stopy lombardowej NBP.

Dowód:

- **umowa pożyczki z 28.03.2011r. k. 13-14v,**
- **harmonogram spłaty wraz z tabelą opłat i prowizji k. 15,**
- **odpis pełny KRS powoda z 22.01.2014r. k.8-12.**

S. A. regulował zadłużenie z tytułu zwartej umowy nieterminowo i nie w pełnej wysokości. W okresie od 21 kwietnia 2011r. do 21 listopada 2011 r. dokonał 6 wpłat w kwotach:100 zł, 400 zł, 550 zł, 520 zł, 450 zł i 700 zł. Następnie zaprzestał spłaty wymagalnych rat pożyczki.

Pismem z dnia 07 maja 2012r. bank wezwał S. A. do zapłaty kwoty 3 .927,43 zł w terminie 7 dni od trzymania pisma z tytułu niespłaconych w terminie należności w związku z przedmiotową umową pod rygorem wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Nadto poinformowano pozwanego, iż w przypadku braku zapłaty tej należności w terminie bank zmuszony będzie do wypowiedzenia umowy oraz wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. Oznacza to, iż cała należność z tytułu udzielonej pożyczki stanie się wymagalna.

Dnia 27 czerwca 2012r. bank wystosował do pożyczkobiorcy pismo w przedmiocie wypowiedzenia umowy za trzydziestodniowym okresem wypowiedzenia. Jednocześnie wezwał S. A. do zapłaty kwoty 18.755,44 zł z tytułu należności wynikających z umowy pożyczki. Zostało mu one doręczone w dniu 05 lipca 2012r.

Następnie w dniu 29 sierpnia 2012r. pożyczkodawca sporządził wyciąg z ksiąg, w którym określił wysokość zadłużenia S. A. z tytułu zawartej umowy pożyczki z dnia 28 marca 2011r. na kwotę 19.274,75, w tym 16.871,53 zł należności głównej, odsetki za okres od dnia 28.03.2011 r. do dnia 29.08.2012 r. w wysokości 2.218,22 zł, koszty, opłaty i prowizje w wysokości 185 zł, a nadto dalsze odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 30.08.2012 r. liczone od kwoty 16.871,53 zł.

Dowód:

- **zestawienie wpłat z 09.02.2015r. k. 16,**
- **zestawienie wpłat z 06.10.2016r. k. 71,**

- **wyciąg z ksiąg banku k. 17,**
- **pismo z dnia 27.06.2012 r. wraz z potwierdzeniem odbioru k.18,**
- **wezwanie do zapłaty z 07.05.2012r. k. 93,**
- **kopia pisma z dnia 21.07.2015 r. k. 78.**

W okresie od 29 lutego 2016r. do 28 kwietnia 2016r. pozwany uiścił należności w łącznej kwocie 1.200 zł.

Dowód:

- **dowody wpłat k. 79**

Wyrokiem z dnia 29 września 2015r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt IV K 184/13 uznał S. A. za winnego tego, że w dniu 28 kwietnia 2011 roku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. D. oraz A. T. doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu z D. D., w celu uzyskania pożyczki gotówkowej, przedłożył wraz z A. T. zajmującą się pośrednictwem kredytowym w siedzibie banku wypisane przez nią stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) sp. z o.o., wprowadzając przedstawiciela pokrzywdzonego w błąd co do faktu zatrudnienia, wysokości zarobków oraz zamiaru i możliwości spłaty zaciągniętej pożyczki, a następnie zawarł umowę pożyczki, czym działał na szkodę (...) Bank S.A. z siedzibą we W., tj. czynu z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. Jednocześnie na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono solidarnie na oskarżonych D. D., A. P. i S. A. obowiązek naprawienia szkody w kwocie 18.456,59 zł na rzecz (...) Bank S.A. jako następcy prawnemu (...) Bank S.A. Niniejszy wyrok uprawomocnił się w stosunku do pozwanego w dniu 07 października 2015r.

W dniu 30 maja 2016r. S. A. uiścił na rzecz (...) Bank S.A. wynikającą z wyroku karnego kwotę 18.456,59 zł.

Dowód:

- **wyrok z dnia 29.09.2015 r., sygn. akt IV K 184/13 wraz z uzasadnieniem k.108-122,**
- **zarządzenie z 19.01.2016r. k.121-122,**
- **wyrok z dnia 27.09.2016 r. sygn. akt IV Ka 596/16 k. 123-124,**
- **dowody wpłat k. 79.**

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 78 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe t.j. Dz.U. z 2002r. Nr 72, poz.665 ze zmianami (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawierania przez strony umowy pożyczki, tj. w dniu 28 marca 2011r.) - „, Do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu”.

Zgodnie zaś z art. 720 §1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Wskazany art. 78 prawa bankowego zgodnie ze swoim literalnym brzmieniem nakazuje odpowiednio stosować przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu do ustalenia reżimu prawnego zawieranych przez bank umów pożyczek. Ustawodawca wyznaczył więc drugi, poza umową kredytu (szczególnym przypadkiem pożyczki) "zakres odniesienia" przepisów o zabezpieczeniu spłaty i oprocentowania kredytu - stosunek prawny powstały

przez zawarcie umowy pożyczki (innej aniżeli szczególna postaci umowy pożyczki). Poza odpowiednio stosowanymi przepisami o kredycie, umowa pożyczki ma przede wszystkim swoją odrębną regulację (art. 720-724 k.c.).

W niniejszej sprawie nie stanowiło przedmiotu sporu, że pozwany zawarł umowę pożyczki z powodowym bankiem. Strona powodowa uzasadniając żądanie zapłaty powoływała się przy tym na to, iż pozwany zaprzestał regulowania swojego zadłużenia i zalegał z zapłatą wymagalnych rat, co doprowadziło do wypowiedzenia niniejszej umowy i wymagalności zadłużenia powstałego z tego tytułu.

Powództwo w części, której nie objęło orzeczenie o umorzeniu postępowania okazało się niezasadne.

Po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu powód w sprawie dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 9.001,02 zł, stanowiącej nierozliczone odsetki z tytułu umowy pożyczki zawartej z pozwanym w dniu 28 marca 2011r.

Jakkolwiek żądanie pozwu dotyczyło roszczenia odsetkowego, czyli akcesoryjnego, rozstrzygnięcie o jego zasadności wymagało zbadania kwestii odnoszących się do należności głównej, zwłaszcza jej istnienia oraz terminu wymagalności. Roszczenie o odsetki nie może bowiem powstać bez roszczenia o zapłatę zasadniczej sumy pieniężnej, gdyż świadczenie to ma charakter uboczny, związany z roszczeniem głównym. Pamiętać jednak należy, że roszczenie odsetkowe pomimo swojego ubocznego charakteru w momencie gdy już powstanie uzyskuje samoistny byt prawny, a więc staje się niezależne od długu głównego, co oznacza, że może trwać nawet po wygaśnięciu zobowiązania głównego, jak też, że ulega przedawnieniu według własnych reguł. Okoliczność ta natomiast pozwala na wywiedzenie, że brak jest przeszkód, aby odsetki stanowiły wyłączny przedmiot powództwa.

Z uwagi na okoliczność, że roszczenie główne stanowiło świadczenie pieniężne należało odnieść się do art. 481 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzycielowi przysługują odsetki za okres opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl tego przepisu już sam fakt opóźnienia przesądza o tym, że wierzycielowi należą się odsetki.

Jak już wskazano, ocena roszczenia o odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego wymagała ustalenia, czy po stronie pozwanego powstał dług pieniężny, a więc czy roszczenie główne stało się wymagalne. Sąd w oparciu o podpisaną przez pozwanego umowę pożyczki z dnia 28 marca 2011r. uznał, iż na skutek podpisania przedmiotowej umowy doszło do powstania pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda i pozwanym stosunku obligacyjnego w postaci umowy pożyczki. Strona powodowa dostarczyła również materiał dowodowy umożliwiający ustalenie, że pozwany nie wywiązał się należycie z umowy.

Powód przedłożył tabelaryczne rozliczenie uiszczonych przez pozwanego częściowych wpłat na poczet kapitału, odsetek oraz opłat (wydruk zatytułowany „kartoteka kredytu” – k.126-127v), jednakże nie przedstawił wyliczeń wykazujących od jakich kwot, za jaki okres i według jakiej stopy procentowej naliczył pozwanemu wskazane w pozwie odsetki. Wątpliwości w powyższym zakresie potęgował fakt, iż przedłożona „kartoteka kredytu” była dalece nieprecyzyjna, m. in. zawierała kolumnę „inne” oraz obciążenia rachunku zatytułowane „opłata dodatkowa”, podczas gdy powód ani nie sprecyzował co kryje się pod przedmiotowymi pojęciami, ani też nie wykazał umownej podstawy obciążenia pozwanego tego typu dodatkowymi należnościami. Tym samym strona pozwana zasadnie zarzucała, iż w oparciu o przedmiotowe wyliczenie nie jest możliwe dokonanie rzetelnej weryfikacji roszczenia z tytułu odsetek. Marginalnie sąd zauważa, iż na moc dowodową załączonej „kartoteki kredytu” wpływał też fakt, iż dokument ten, stanowiąc niepodpisany wydruk komputerowy nie dawał podstaw na gruncie procedury cywilnej do przyjęcia chociażby jego mocy dowodowej jako dokumentu prywatnego.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego powód nie uczynił zatem zadość obowiązkowi ciężącemu na nim stosownie do treści art. 232 k.p.c. w zakresie wykazania wysokości roszczenia. W tym stanie rzeczy, w obliczu konsekwentnego stanowiska strony pozwanej, kwestionującej żądanie pozwu co do wysokości, przedłożone przez powoda dowody okazały się niewystarczające dla uznania zasadności jego żądania.

Okoliczności tej nie mógł dowodzić przedłożony przez powoda wydruk zatytułowany „kartoteka kredytu”, ani dokument w postaci wyciągu z ksiąg banku z dnia 29 sierpnia 2012r., mający stanowić podstawę wykazania powstania, istnienia, wysokości oraz wymagalności dochodzonego roszczenia. Przedmiotowy wyciąg z ksiąg nie spełniał bowiem wymogów określonych w ust. 1 art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, stanowiąc jedynie prywatny dokument (wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku, sygn. akt P 7/09 -Dz. U. z 2011, nr 72, poz. 388)

W konsekwencji sąd uznał, że wyciąg z ksiąg bankowych ma w niniejszej sprawie co najwyżej charakter dokumentu prywatnego, który stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie - art. 245 k.p.c., nie korzystając z domniemań prawnych jakie zarezerwowane są dla dokumentów urzędowych. Nie mógł on jednak stanowić dowodu na powołane okoliczności skoro został zakwestionowany przez stronę pozwaną.

Biorąc pod uwagę powyższy stan rzeczy Sąd uznał, iż powód nie zdołał dowieść zasadności obciążenia pozwanego należnościami odsetkowymi w żądanej kwocie. Sąd nie mógł w tym względzie bezkrytycznie bazować na twierdzeniach powoda, który nie przedstawił dowodów świadczących o wysokości zgłoszonego żądania, a którego wyliczenia budziły poważne wątpliwości. Ustalenia te doprowadziły do przekonania, iż w żaden sposób nie można było na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalić, że powodowi należne jest świadczenie odsetkowe, ani zweryfikować jego ewentualnej wysokości. Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo w pozostałej części (z uwagi na wcześniejsze orzeczenie w przedmiocie częściowego umorzenia postępowania), o czym orzeczono w punkcie pierwszym wyroku. W tym miejscu zaznaczenia wymaga, iż takie ustalenia sądu czyniły zbędnym odnoszenie się do zgłoszonego zarzutu przedawnienia przez stronę pozwaną. Nadto zauważyć należy, iż wypowiedzenie umowy pożyczki zostało doręczone pozwanemu w dniu 05 lipca 2012r., a dostarczony w sprawie materiał dowodu pozwalał na ustalenie, iż przyczyna takiego stanu rzeczy wynika z tej okoliczności, iż pozwany zaprzestał płacenia rat przedmiotowej pożyczki.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajdowało podstawę w treści art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. Orzekając w tym przedmiocie należało mieć na względzie, że powództwo obejmujące pierwotnie żądanie zapłaty kwoty 19.274,75 zostało umorzone w zakresie kwoty 18.456,59 zł z uwagi na zaspokojenie tej części roszczenia przez pozwanego w toku postępowania. W przypadku, kiedy zakończenie procesu następuje wskutek cofnięcia pozwu przez stronę powodową, to właśnie powoda co do zasady należy traktować jako stronę przegrywającą proces, albowiem rezygnuje ona z wykazania zasadności zgłoszonego powództwa. Jako odstępstwo od tej reguły powszechnie traktuje się jednak sytuację, w której strona pozwana zaspokaja roszczenia powoda po wytoczeniu przedmiotowego powództwa – w ten bowiem sposób uznaje ona zasadność roszczenia. Zdaniem sądu wymieniony wyjątkowy przypadek zaistniał w niniejszej sprawie. Zaznaczenia bowiem wymagało, że w chwili wytoczenia powództwa istniały wszelkie przesłanki uzasadniające wystąpienie przez powoda przeciwko pozwanemu z powództwem o zapłatę. Skoro zatem dalsze prowadzenie sprawy stało się częściowo niecelowe w wyniku spełnienia świadczenia dokonanego dopiero po wytoczeniu powództwa, pozwanego uznać należało za stronę przegrywającą w zakresie kwoty 18.456,59 zł i obciążyć go zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu 95,75 % kosztów postępowania. Koszty te obejmowały opłatę sądową od pozwu w kwocie 844 zł (300 zł + 544 zł), opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł, a nadto koszty opłat notarialnych w wysokości 3,69 zł i 4,92 zł. Powód poniósł natomiast koszt wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w kwocie 2 400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U z 2013 r., poz. 461 ze zm.) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł.

Zgodnie z wyżej powołaną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, sąd przyjął, iż skoro pozwany przegrał proces w 95,75 % to w takiej części winien partycypować w kosztach postępowania (95,75 % z kwoty 869,61 zł czyli 832,65 zł pomniejszonych o kwotę 102,72 zł t.j. 4,25 % z kwoty 2.417 zł). Dlatego też sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 729,93 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów.

SSR Anita Wolska

I C 136/16

Zarządzenia:

1. Odnotować,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda z pouczeniem o apelacji(pouczenie nr 13, kopię pozostawić w aktach),
3. Akta z apelacją lub za 21 dni.

SSR Anita Wolska